

Jenny Han

Ne rămâne pe veci vara

Traducere din limba engleză de Mihaela Doagă

Al 3-lea volum din seria *Vara*

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactare:
Lorina Chițan

Ilustrație copertă:
© 2011 by Michael Frost

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Mirela Voicu

Corectură:
Dușa Udrea-Boborel

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
HAN, JENNY

Ne rămâne pe veci vara / Jenny Han ; trad. din lb. engleză de Mihaela Doagă. -
București : Editura Trei, 2022
ISBN 978-606-40-1563-1

I. Doagă, Mihaela (trad.)

821.111

Titlul original: We'll Always Have Summer
Autor: Jenny Han

Copyright © 2011 by Jenny Han.

Published by arrangement with Folio Literary Management, LLC and
Livia Stoia Literary Agency.

Copyright © Editura Trei, 2022
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeu 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN 978-606-40-1563-1

Când eram mică, în serile de miercuri eu și mama vizionam filme muzicale vechi. Era ritualul nostru. Uneori apărea și tata sau Steven ca să stea un pic cu noi în fața televizorului, dar aproape invariabil în fiecare miercuri ne găseai pe mine și pe mama așezate pe canapea, învelite cu o pătură, cu un castron de floricele cu sare și caramel. Ne uitam la *Omul-orchestră*, *West Side Story*, *Meet Me in St. Louis* — toate pe gustul meu —, la *Cântând în ploaie*, care-mi plăcea foarte tare. Dar niciunul nu-mi era la fel de drag ca *Bye Bye Birdie*. Dintre toate filmele muzicale, *Bye Bye Birdie* era preferatul meu. Îl revedeam întruna, ori de câte ori mai suporta mama să-l revadă. Ca și Kim MacAfee¹, îmi doream să mă dau cu rimel, să port pantofi cu toc și să cunosc „fericirea unei femei în toată firea”, îmi doream să aud băieții fluierând și să știu că pe mine mă fluieră. Îmi doream să mă fac mare și să fiu întocmai ca ea, pentru că ea avusese parte de toate astea.

Și apoi, când se făcea ora de culcare, fredonam „We love you, Conrad, oh yes we do. We love you, Conrad, and we'll be true”² în oglinda de la baie, în timp ce

¹ Protagonista filmului *Bye Bye Birdie*, o adolescentă căreia i se oferă ocazia să-și întâlnească idolul. (N.t.)

² Cântec de referință din *Bye Bye Birdie*. În traducere aproximativă: „Te iubim, Conrad, oh, sincer te iubim, / Te iubim, Conrad, credință îți făgăduim”. (N.t.)

mă spălam pe dinți. Cântam până nu mai puteam, cu elanul unei puștoaice de opt–nouă–zece ani. Dar nu-i cântam lui Conrad Birdie. Îi cântam lui Conrad *al meu*. Conrad Beck Fisher, băiatul visurilor mele din preadolescență.

Am iubit doar doi băieți în viața mea, amândoi purtând numele de familie Fisher. Conrad a fost primul și l-am iubit așa cum poți iubi doar prima dată, de fapt. E genul de iubire care nu știe altceva și nici nu-și dorește să știe: o iubire năucă, nesăbuită și pătimasă. Genul de iubire pe care o trăiești o dată în viață.

Apoi a apărut Jeremiah. Când mă uitam la Jeremiah, vedeam trecutul, prezentul și viitorul. El nu mă cunoștea doar pe mine cea de odinioară. Mă cunoștea și pe mine cea de-acum și mă iubea oricum.

Cele două mari iubiri din viața mea. Cred c-am știut dintotdeauna că voi deveni Belle Fisher într-o zi. Doar că n-am știut că avea să se întâmple astfel.

Capitolul 1

Când ești în sesiune și recapitulezi de cinci ore deja, ai nevoie de trei chestii care să te ajute să rezisti până dimineața. Un Slurpee cât mai mare cu puțință: o combinație de cola cu sirop de cireșe, în proporții egale. Pantaloni de pijama, genul care au fost spălați de atâtea ori, încât s-au făcut ca foița de hârtie. Și, în sfârșit, pauze de dans. Cât mai multe pauze de dans. Când încep să ți se închidă ochii și tot ce vrei e să te bagi în pat, pauzele de dans o să te ajute să rezisti.

Era patru dimineața și studiam pentru ultimul examen din anul I la Finch University. Mă instalasem în biblioteca din clădirea noastră, cu cea mai bună prietenă pe care mi-o făcusem recent, Anika Johnson, și cea mai bună prietenă a mea de multă vreme, Taylor Jewel. Vacanța de vară era la doi pași, aproape că-i simțeam gustul. Încă cinci zile. Începusem numărătoarea inversă în aprilie.

— Întreabă-mă, m-a somat Taylor, răgușită.

Am deschis caietul la întâmplare.

— Definește *anima* și *animus*.

Taylor și-a mușcat buza de jos.

— Dă-mi un indiciu.

— Ăăă... gândește-te la limba latină.

— N-am făcut latină! O să avem și întrebări de latină la examenul ăsta?

— Nu, încercam doar să-ți dau un indiciu. Pentru că, în limba latină, numele de băieți se termină în *-us* și numele de fete se termină în *-a*, iar *anima* este arhetipul feminin și *animus*, cel masculin. Ai înțeles?

Ea a oftat din rărunchi.

— Nu. Probabil c-o să pic.

Ridicându-și nasul din caiet, Anika a comentat:

— Poate, dacă ai lăsa-o mai moale cu mesaje și te-ai apuca să înveți, nu s-ar întâmpla asta.

Taylor s-a uitat chiorâș la ea.

— O ajut pe sora mea mai mare să planifice micul-dejun în familie de sfârșit de an, așa că trebuie să fiu de gardă în seara asta.

— De gardă?

Anika părea amuzată.

— Ca medicii?

— Da, fix ca medicii, s-a zburlit Taylor.

— Deci, ce-o să serviți, clătite sau gofre?

— Friganele, ca să știi.

Ne înscriaserăm toate trei la același curs introductiv de psihologie, iar eu și Taylor aveam examen a doua zi. Anika urma să dea examenul peste două zile. Anika era prietena mea cea mai apropiată de la facultate, în afară de Taylor. Deoarece Taylor era genul care voia să fie mereu prima, relația mea cu Anika îi trezea o doză zdravănă de invidie, nu c-ar fi recunoscut-o vreodată.

Prietenia mea cu Anika era diferită de prietenia cu Taylor. Anika era o fire relaxată, cu care te simțeai

în largul tău. Nu se pripea să te judece. Dar, mai ales, *îmi* îngăduia să fiu altfel. Nu mă cunoștea de-o viață, așa că nu avea așteptări sau prejudecăți. Treaba asta îți dădea o anumită libertate. Și se deosebea de toți prietenii mei de-acasă. Era originară din New York, tatăl ei era muzician din sfera jazzului, iar mama ei era scriitoare.

După câteva ore, începea să răsară soarele, scaldând încăperea într-o lumină albăstrie. Taylor era cu capul pe masă, iar Anika se uita în gol, ca un zombi.

Am făcut două ghemotoace din hârtie și le-am aruncat spre cele două prietene ale mele.

— Pauză de dans, am anunțat, fredonând, în timp ce dădeam drumul la muzică pe computer.

M-am foit un pic în scaun.

Anika s-a uitat chiorâș la mine.

— De ce ești așa voioasă?

— Pentru că, am zis, bătând din palme, peste câteva ore vom scăpa.

Examenul începea abia la 13:00, așa că planul meu era să mă întorc în cameră și să fur câteva ore de somn, apoi să mă trezesc devreme, ca să am timp să mai repet.

Am dormit până mai târziu, dar tot am mai repetat o oră. N-am mai apucat să merg la cantină să mănânc micul-dejun, așa că mi-am luat o cola cu cireșe de la automat.

Examenul a fost greu, după cum ne așteptaserăm, dar eu eram relativ sigură c-o să iau măcar un 9. Taylor era relativ sigură că n-o să-l pice, ceea ce era încurajator. Amândouă eram prea obosite ca să mai sărbătorim

după examen, așa că doar am bătut palma și fiecare și-a văzut de treaba ei.

Eu m-am întors în camera de cămin, gata să cad lată măcar până la cină, și, când am deschis ușa, l-am găsit pe Jeremiah dormind în patul meu. Avea un aer de băiețel când dormea, chiar și așa nebărbierit. Era întins peste cuvertură, cu picioarele atârând peste marginea patului, strângând la piept ursulețul meu polar de pluș.

M-am descălțat și m-am strecurat în patul meu extensibil de o persoană, lângă Jeremiah. S-a foit un pic, a deschis ochii și mi-a zis:

— Bună!

— Bună!

— Cum a fost?

— Binișor.

— Bun.

I-a dat drumul lui Junior Mint și m-a luat pe mine în brațe.

— Ți-am adus o jumătate din sendvișul meu de la prânz.

— Ești drăguț, i-am zis, cuibărindu-mi fața în umărul lui.

M-a sărutat pe păr.

— Nu pot să-mi las fata să sară peste mese întruna.

— Am sărit doar peste micul-dejun. Și prânz, am adăugat, în treacăt.

— Vrei să-ți dau sendvișul acum? E în ghiozdan.

Acum, că mă gândeam, îmi era foame, dar îmi era și somn.

— Poate mai târziu un pic, am zis, închizând ochii.

Apoi Jeremiah a adormit la loc și am adormit și eu. Când m-am trezit, afară se întunecase, Junior Mint

era pe jos, iar Jeremiah mă strângea în brațe. Încă nu se trezise.

Începuserăm să ieșim împreună chiar înainte să trec într-a doispea. „Să ieșim împreună” nu părea descrierea potrivită. Pur și simplu ne-am trezit împreună. Totul s-a întâmplat atât de rapid și firesc, încât părea să fi fost dintotdeauna așa. Acum eram prieteni, acum ne sărutam și, până să mă dezmeticesc, îmi depuneam dosarul la aceeași facultate ca el. Mi-am spus și le-am spus tuturor (inclusiv lui și, mai ales, mamei) că e o facultate bună, că e doar la câteva ore distanță de casă și că era logic să-mi depun dosarul acolo, că nu-mi restrângeam opțiunile. Toate lucrurile astea erau adevărate. Dar adevărul adevărat era că voiam doar să fiu aproape de el. Voiam să-l am alături mereu, nu doar peste vară.

Și acum iată-ne aici, întinși unul lângă altul în pat, în camera mea de cămin. El era student în anul II, eu tocmai terminam primul an. Era incredibil cât de departe ajunseserăm. Ne cunoșteam de-o viață și, în unele privințe, părea o mare surpriză, în altele, părea inevitabil.

Capitolul 2

Organizația așa-zis secretă³ din care făcea parte Jeremiah găzduia o petrecere de sfârșit de an. În mai puțin de o săptămână, urma să plecăm cu toții la casele noastre peste vară și aveam să revenim la Finch abia la sfârșitul lui august. Vara fusese mereu anotimpul meu preferat, dar, acum, că urma să plec în sfârșit acasă, îmi lăsa un gust dulce-amar. Eram obișnuită să mă întâlnesc cu Jeremiah la cantină în fiecare dimineață la micul-dejun și să-mi spăl rufele cu el noaptea târziu la căminul lor. Se pricepea să-mi împăturească tricourile.

Vara asta urma să facă un nou stagiul la compania tatălui său, iar eu aveam să lucrez ca ospătăriță la Behrs, restaurantul de familie unde lucrasem și vara trecută. Plănuiam să ne întâlnim cât mai des cu puțință la casa de vacanță din Cousins. Vara trecută nu ajunseserăm nici măcar o dată acolo. Fuseserăm amândoi foarte prinși cu munca. Eu lucrasem cât mai multe ture ca să

³ Așa-numitele „fraternities” și „sororities” sunt organizații studențești foarte exclusiviste specifice campusurilor americane, divizate strict pe criterii de gen, care le oferă diverse beneficii membrilor. (N.t.)

adun bani de facultate. În tot acest timp, mă simțisem cumva golită pe dinăuntru, fiindcă era prima vară pe care o petreceam departe de Cousins.

Apăruseră câțiva licurici. De-abia începea să se întunece și nu era prea cald. Purtam pantofi cu toc, ceea ce fusese o idee neinspirată, pentru că, mânată de un impuls subit, venisem pe jos în loc să iau autobuzul. Mă gândisem pur și simplu că era ultimul prilej pentru o bună bucată de vreme să străbat campusul la pas într-o seară plăcută ca asta.

Le invitasem pe Anika și pe prietena noastră Shay să vină cu mine, dar Anika mergea la o petrecere cu gașca ei de la dans, iar Shay terminase deja sesiunea și se întorsese acasă, în Texas. Organizația din care făcea parte Taylor dădea o petrecere, așa că n-avea să vină nici ea. Eram doar eu, cu picioarele care mă terminau.

Îi trimiseseam un SMS lui Jeremiah să-i spun că sunt pe drum și vin pe jos, așa că o să dureze o vreme. Trebuia să mă tot opresc să-mi aranjez pantofii pentru că îmi nenorociau călcâiele. „Pantofii cu toc sunt o prostie“, mi-am zis.

Pe la jumătatea drumului, l-am zărit stând pe banca noastră preferată. S-a ridicat când m-a văzut.

— Surpriză!

— Nu era nevoie să-mi ieși înaintea, i-am spus, foarte fericită c-o făcuse.

M-am așezat pe bancă.

— Arăți sexy.

Chiar și acum, după doi ani de când eram împreună, tot roșeam un pic când îmi spunea chestii din astea.

— Mersi.

Purtam o rochie de vară pe care o împrumutasem de la Anika. Era albă cu floricele albastre și avea bretele cu volănașe.

— Rochia asta îmi amintește de *Sunetul muzicii*, dar la modul sexy.

— Mersi, am repetat.

Oare *chiar* arătam ca Fräulein Maria în rochia asta? Nu părea să fie de bine. Am netezit un pic bretelele.

Câtiva tipi pe care nu i-am recunoscut s-au oprit și l-au salutat pe Jeremiah, dar eu am stat cuminte pe bancă să-mi odihnesc picioarele.

Odată ce-au plecat, Jeremiah m-a întrebat:

— Mergem?

Am scos un geamăt.

— Mă dor picioarele în ultimul hal. E o prostie să porți tocuri.

Jeremiah s-a lăsat jos de tot și mi-a zis:

— Urcă-te, tu, fată.

Chicotind, m-am urcat în cârca lui. Mereu îmi venea să chicotesc când îmi spunea „tu, fată”. Nu mă puteam abține. Era nostim.

M-a ridicat, iar eu m-am prins cu brațele de gâtul lui.

— Luni vine tatăl tău? m-a întrebat în timp ce străbăteam pajiștea mare.

— Mda. O să ne ajuți, da?

— Zău așa. Acum te duc în spinare prin campus. Trebuie să te ajut și cu mutatul?

I-am tras una peste cap și el s-a ferit.

— Bine, bine, a zis, cedând.

Apoi i-am suflat ca pe burtica unui bebeluș în ceafă, iar el a scâncit ca o fetișcană. Am ținut-o într-un răs tot drumul.

Capitolul 3

La căminul lui Jeremiah, ușile erau larg deschise și lumea se adunase pe pajiștea din față. Luminițe multicolore de Crăciun erau atârinate alandala peste tot: pe cutia poștală, pe terasa din față, chiar și pe marginea aleii. Aveau trei minipiscine gonflabile instalate, în care lumea se tolănise ca în jacuzzi. Băieții alergau de colo colo cu pistoale de apă, împrôscându-și bere în gură. Câteva fete erau în bikini.

Am sărit din cărca lui Jeremiah și m-am descălțat în iarbă.

— Ucenicii au făcut treabă bună, a spus Jeremiah, arătând încântat spre minipiscine. Ți-ai adus costumul de baie?

Am clătinat din cap.

— Vrei să întreb dacă are vreuna dintre fete unul în plus? mi-a propus.

— Nu, mulțumesc, i-am răspuns imediat.

Îi cunoșteam pe „frații” lui Jeremiah din organizație de când mai fusesem pe-aici, dar pe fete nu le știam prea bine. Majoritatea făceau parte din Zeta

Phi, organizația pentru fete înfrățită cu organizația lui Jeremiah, ceea ce însemna că aveau serate și petreceri doar pentru ele și chestii de genul ăsta. Jeremiah voise să intru imediat în Zeta Phi, dar eu refuzasem. Îi spuseseam că nu-mi permiteam taxele și suma pe care ar fi trebuit s-o plătesc în plus ca să stau la căminul lor, dar mai curând era pentru că speram să mă împrietenesc cu fete de tot felul, nu doar cu cele pe care le-aș fi cunoscut într-o astfel de organizație. Îmi doream o experiență studențească mai cuprinzătoare, după cum zicea mereu mama. Conform spuselor lui Taylor, Zeta Phi era clubul petrecărețelor și parașutelor, spre deosebire de organizația ei, care era, cică, mai rafinată și mai exclusivistă. Și mult mai preocupată de activitățile caritabile, adăugase, pentru a bifa și asta.

Fetele veneau rânduri-rânduri să-l îmbrățișeze pe Jeremiah. Mă salutau și pe mine, le răspundeam, apoi am urcat să-mi las geanta în camera lui Jeremiah. Când am coborât, am văzut-o.

Pe Lacie Barone, purtând blugi strâmți, un maiou diafan și pantofi roșii de lac, cu toc, care o înălțau la maxim 1,62. Lacie era coordonatoarea de evenimente în cadrul Zeta Phi și era în anul III, cu un an mai mare decât Jere și cu doi ani mai mare decât mine. Avea părul șaten-închis, tuns bob, ondulat la vârfuri, și era mini-onă. Oricine ar fi confirmat că era sexy. După spusele lui Taylor, îi plăcea de Jeremiah. I-am zis lui Taylor că treaba asta mă lăsa rece și eram sinceră. De ce mi-ar fi păsat?

Era normal ca fetelor să le placă de Jeremiah. Era genul de băiat pe care-l plac fetele. Dar nici măcar o

fată atât de drăguță ca Lacie nu ne putea pune bețe în roate. Relația dintre noi dospise ani buni. Îl cunoșteam mai bine decât oricine, după cum mă cunoștea și el, și știam că Jere nu s-ar fi uitat în veci la altă fată.

Jeremiah m-a observat atunci și mi-a făcut semn să mă apropii. Am venit spre ei și am salutat-o:

— Bună, Lacie!

— Bună!

Trăgându-mă spre el, Jeremiah mi-a zis:

— Lacie o să plece cu o bursă la Paris din toamnă.

Lui Lacie i-a spus:

— Noi vrem să mergem cu rucsacul în spinare prin Europa vara viitoare.

— Tare, a zis Lacie, sorbind din bere. Prin ce țări?

— O să mergem categoric și în Franța, i-a spus Jeremiah. Belly vorbește fluent franceza.

— N-o vorbesc, de fapt, i-am zis, stingherită. Doar am făcut franceză în liceu.

— Oh, și eu sunt dezastru, mi-a răspuns Lacie. De fapt, tot ce vreau e să merg acolo ca să mă îndop cu brânză și ciocolată.

Avea o voce surprinzător de răgușită pentru o persoană așa mărunțică. M-am întrebat dacă fuma. Ea mi-a zâmbit și mi-am zis că Taylor se înșela în privința ei, era o fată de treabă.

Când a plecat după câteva minute să-și ia ceva de băut, i-am spus lui Jeremiah:

— E de treabă.

Jeremiah a ridicat din umeri și a zis:

— Mda, e de gașcă. Vrei să-ți aduc ceva de băut?

— Sigur.

M-a prins de umeri și m-a instalat pe canapea.

— Aici să stai. Să nu te miști. Mă întorc imediat.

L-am urmărit croindu-și drum prin mulțime, mândră că-l puteam considera al meu. Iubitul meu, Jeremiah al meu. Primul băiat lângă care adormisem vreodată. Primul băiat căruia îi povestisem cum intra-sem din greșeală peste ai mei în timp ce și-o trăgeau, când aveam opt ani. Primul băiat care s-a dus și mi-a cumpărat No-Spa, pentru că mă durea în ultimul hal burta, primul băiat care mi-a făcut unghiile la picioare, care mi-a ținut părul ridicat în timp ce vomitam — atunci când m-am îmbătat foarte tare, de față cu prietenii lui —, primul băiat care mi-a scris o declarație de dragoste pe *whiteboard*-ul atârnat în dreptul camerei mele de cămin.

NE POTRIVIM CA OREZUL CU LAPTE,
pentru totdeauna.
Cu drag, J.

A fost primul băiat cu care m-am sărutat vreodată. Îmi era cel mai bun prieten. Înțelegeam din ce în ce mai bine. Așa trebuiau să stea lucrurile. Era alesul. Alesul meu.

Capitolul 4

Era în aceeași seară.

Dansam. Mă prinsesem cu brațele de gâtul lui Jeremiah și muzica vibra în jurul nostru. Mă simțeam îmbujorată și plină de energie, datorită dansului și băuturii. Încăperea era ticsită de lume, dar când Jere se uita la mine nu mai vedeam pe nimeni în jur. Eram doar noi.

Mi-a dat o șuviță de păr după ureche și mi-a zis ceva, dar nu l-am auzit.

— Poftim? am zbierat.

— Să nu te tunzi niciodată, bine? mi-a zbierat și el.

— Trebuie! Aș arăta ca... ca o vrăjitoare.

Jeremiah și-a dus mâna la ureche și-a zis:

— Nu te aud!

— Vrăjitoare!

Mi-am lăsat părul să cadă peste față ca să-i ilustrez și am mimat că amestecam într-un cazan, cu un râs malefic.

— Îmi placî în chip de vrăjitoare, mi-a zis la ureche. Ce-ar fi dacă doar ți-ai tunde vârfurile?

— Promit să nu mă tund scurt dacă tu promiți să renunți la visul de a-ți lăsa barbă, i-am strigat în loc de răspuns.